

Единъ беденъ, но благочестивъ човѣкъ обичалъ да ходи на черква, но все не успѣвалъ. — Защо? — Защото често посещавалъ бедни, болни, вдовици, сирачета и имъ услужвалъ съ каквото могълъ. Тъкмо се готвѣлъ да отиде на черква, виждалъ, че богомолцитѣ се връщатъ вече. — Защо не дохождашъ на време? — запиталъ го единъ денъ свещеникътъ. — Спиратъ ме нѣкои хора на улицата, разговарятъ съ мене. — Всичко ще туришъ настрана, ще бждешъ изпълнителенъ въ задълженията си къмъ Бога. Бедниятъ и благочестивъ човѣкъ се смутилъ отъ тази забележка, но премълчалъ. Той се запиталъ въ себе си: Наистина, кое въ сжщностъ е волята Божия? Да ходя на черква, или да помагамъ на бедни, болни и страдащи? Следъ като самъ си отговорилъ на въпроса, той престаналъ да се смущава отъ погрѣшкитѣ, които другитѣ му приписвали. Който има дълбоко вътрешно разбиране, вътрешенъ моралъ въ себе си, само той може да изпълнява волята Божия. Докато се страхуватъ едни отъ други, хората не могатъ да изпълняватъ Божията воля. Нѣкой иска да се прояви, но казва: Какво ще помислятъ хората за мене? — Не е важно, какво ще мислятъ хората за тебе. Важно е, какво Богъ мисли за тебе. Ще дойде нѣкой да ти казва, че си постъпилъ зле и ще те сжди. Човѣкъ самъ знае, дали постъпва добре, или не.

Единъ американски проповѣдникъ държалъ една хубава проповѣдъ. Като слѣзълъ